

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

Henvisninger: Stories of my Grandmother, s.154-156.
His Messenger s. 125-128.
William and his twenty-two.

Tekst for dagen: Amos 3,7, 4.Mosebok 32,23 (siste del)

1.scene: Hemmelige synder.

Mange år hadde gått siden den første syvendedags-adventist-menigheten i verden var blitt organisert i Washington, New Hampshire. Mange forandringer hadde funnet sted siden den tiden. Delight Oakes, lærerinnen som var datter av Rachel Preston, var nå gift med Cyrus Farnsworth. Han var bror til William Farnsworth som var den første mannen som stod opp i denne samme lille kirken og sa at han ville holde den syvende dag som sabbat.

Nå hadde bror og søster White kommet for å besøke menigheten. "Guds Ånd har minnet meg om at deres menighet trenger hjelp," sa søster White.

"Ja, jeg tviler på at det finnes en menighet noe sted som trenger hjelp mer enn vår," svarte Cyrus Farnsworth. "Vi har vært uten predikant for det meste. Noen av våre medlemmer er blitt verdslige og mange av våre unge er uomvendt. Mannen til en av våre trofaste søstre har skrevet stygge ting om adventistene. Han har sagt at du, søster White finner på historier som du sier er syner, og at ingen behøver å ta hensyn til dem. Jeg tror at Gud har sendt deg hit for å hjelpe oss."

Det var mange barn og unge på dette stedet, men ingen av dem var virkelig omvendt. For eksempel en nitten år gammel gutt hadde ikke gitt sitt hjerte til Jesus, fordi han hadde sett for mange feil hos de eldre menighetsmedlemmene. Han visste at hans egen far som var dirigent for koret, hadde en hemmelig synd som han trodde ingen visste noe om. Da denne gutten arbeidet sammen med ham i skogen, så han brune tobakksflekker på snøen. Så så han faren skynde seg å sparke snø over for å skjule de hemmelige flekkene.

Mens søster White talte ved et av møtene på sabbaten, kjente hun igjen flere mennesker i forsamlingen som hun hadde sett i et syn, og som hun hadde fått spesielle budskaper til.

To av disse, var herr og fru Newell Mead. De hadde hatt mye sorg og vanskeligheter og hadde blitt motløse. Søster White fortalte under møtet at hun var blitt bedt om å fortelle dem at Gud elsket dem og ville føre dem trygt gjennom deres vanskeligheter.

Så snudde søster White seg til en ung kvinne som satt på møtet, hun var gift med en uomvendt mann. Hun sa til henne at hun måtte gjøre det som hun visste var rett og ikke la mannen tvinge henne til å gjøre galt. Hun måtte være et godt eksempel.

Søster White hadde også et budskap til en ung pike som hadde vært en kristen men som hadde glidd bort fra Gud. Budskapet søster White hadde til denne piken var at hun hadde gjort galt i å velge verdslige kamerater.

Mens søster White talte til disse menneskene, satt den nitten år gamle gutten der og lyttet og tenkte: "Jeg skulle ønske søster White ville peke på fars hemmelige synd." Da, akkurat som om hun leste hans tanker, snudde hun seg til guttens far og sa: "Jeg så at denne bror er en slave av tobakken. Men det verste er at han prøver å bedra de andre menighetsmedlemmene til å tro at han har sluttet med tobakk, slik som han lovet da han kom inn i menigheten."

Nå da den unge gutten så på sin far som rødmet av skam over det søster White nettopp hadde sagt, tenkte han med seg selv: "Dette er virkelig en sann profet, bare en engel kunne ha vist henne alle disse hemmelighetene." Det skjedde akkurat som Amos sier i

kap. 3, vers 7: "...han har åpenbart sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene."

Da søster White var ferdig med å tale, reiste de seg opp, en etter en, disse menneskene og innrømmet at det hun hadde sagt om dem var sant. Det er sant som det står i 4.Mos.32,23: "og dere skal vite at deres synd skal finne dere." Med tårer i øynene ba de Gud og også menighetsmedlemmene om tilgivelse. Til og med den mannen som hadde sagt og skrevet usanne ting om søster White og adventistene, angret og ba ydmykt om tilgivelse.

Og hvem var så den mannen som hadde tygget tobakk? Det var ingen andre enn William Farnsworth, den samme mannen som så modig hadde stått opp i denne kirken mange år tidligere og sagt at han ville holde Guds hellige sabbat. Han hadde sluttet å tygge tobakk mange ganger, men senere hadde han gitt etter for Satans fristelse og i hemmelighet kjøpt tobakk og gjemt den til han var alene.

Men fra denne dagen da søster White åpenbarte hans hemmelige synd, forsto han hvor høyt Gud elsket ham som hadde sendt søster White for å hjelpe ham. Han besluttet å vinne seier over denne dårlige vanen, og det gjorde han.

Og hvem var denne sønnen som så faren gjemme tobakksflekkene i snøen? Det var Eugene Farnsworth, som senere ble en stor syvendedags-adventist predikant.

Til og med på 1.juledag fortsatte møtene hele formiddagen som vanlig. Det ble gitt en spesiell appell til barna og de unge om å gi sine liv til Jesus. Tretten av dem stod opp for å vise at de ønsket å følge Jesus og bli døpt. Dette var den lykkeligste julen adventistene i Washington, New Hampshire noen gang hadde hatt. Barna var så lykkelige over å gi sine hjerter til Jesus at de nesten glemte julegavene.

En ung mann som het Fred Mead, hadde ikke vært interessert i kristendom. Naboene sa at han var en villstyring. Men under dette møtet hadde han tatt sin beslutning for Kristus og nå hadde han en byrde for å vinne andre.

På juledags ettermiddag kom Orville Farnsworth med sine julegaver til sine søskenbarn, Fred og Rosella Mead. "Kom opp på rommet mitt," sa Fred. Der snudde han seg til sin fetter og sa: "Orville, jeg skal bli en misjonær!"

"Du en misjonær! Du spøker bare."

"Nei, Orville, jeg spøker ikke. Jeg skulle ønske du hadde vært på møtet i formiddag." Fred tryglet Orville om å gi sitt hjerte til Jesus, og han gjorde det.

Til slutt var det atten unge menn og kvinner og barn som ønsket å bli døpt. Men foreldrene sa at de måtte vente til våren når isen tinte på sjøen, for det var ingen andre steder de kunne bli døpt.

2. scene: Døpt i isvann.

Men tolv av de atten sa: "Vi kan ikke vente, vi vil bli døpt nå." De unge mennene gikk til dammen ved Cyrus Farnsworths hus og hugget ut ca. 60cm tykke isblokker så de kom ned til åpent vann. De hugget trinn i isen, så de kunne gå ned i vannet. De tolv ble døpt enda det var -10 grader. Så snart de kom opp av vannet ble de pakket inn i ulltepper og skyndte seg til Farnsworths hus. Ingen ble syke etter den uvanlige dåpen. De andre seks ble døpt senere utpå våren.

Da disse ungdommene ble eldre, tok de aktivt del i å bære sannheten ut til verden. Fred Mead ble en misjonær i Afrika. Tre av de unge mennene ble konferensformenn, to ble predikanter, tre av pikene ble bibelarbeidere både i Amerika og i andre land. Nå bærer deres barn og barnebarn budskapet videre som predikanter, lærere, bibelarbeidere og misjonærer til mange land.